

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Udkast til Lov om Ophævelse af Brandforsikrings-Anordning for Thorshavn By og Frederiksbaag paa Færø af 22de Marts 1784.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1861—64)

Müller: Brandforsikringsanordningen for Thorshavn og Frederiksbaag af 22de Marts 1784 har ingensinde svaret til sin Hensigt. Den har ikke givet nogensomhelst Betyggelse for Vedkommende i Tilfælde af Udskaade, og den har derhos ligefrem været skadelig, forsaavidt den har udsat dem, der maatte ønske at asurere andetsteds, for Følgerne af Dobbeltforsikring. I Virkeligheden har den ogsaa været anset for ophævet, saa det vil sees deraf, at Kjøberne af de kongelige Handelsbygninger i sin Tid bleve forpligtede til at holde disse Bygninger asurerede, indtil Kjøbesummerne vare betalte, hvilket skeer indtil Dato. Det er altsaa efter min Mening paa høje Tid at faae Anordningen ophævet, og det er dertil, at det nærværende Lovudkast sigter.

W. Petersen: Mod Lovudkastets Indhold kan jeg i Genhold til de vedførte Motiver aldeles ikke have Noget at erindre. Jeg anseer det med den sidste erede Taler for at være i sin Orden, at den omtalte Anordning bliver hævet, men jeg vilde derimod tillade mig at henstille til den høitagtede Minister, om det ikke maatte være hensigtsmæssigt, at der i Loven blev bestemt en Tid, fra hvilken Anordningen blev hævet. Har jeg forstaaet Motiverne ret, er Forholdet jo nemlig nu saaledes berøppe, at der dog er en Slags Forsikring af de derværende Eiendomme, en Forsikring, som vel er aldeles utilstrækkelig, men som imidlertid, saaledes som allerede fremhævet af det erede Medlem, som havde Ordet før mig, og som ogsaa udtalt i Motiverne, er tilstrækkelig til at forhindre, at man kan asurere andetsteds uden at gøre sig skyldig i Dobbeltforsikring. Bliver nu den nuværende Forsikring hævet ved en Lov, altsaa hævet ved Lovens Emanation, saa vil der være en Tid, hvor der aldeles ingen Forsikring er.

Jeg maatte altsaa ansee det for hensigtsmæssigt, at der blev givet en Tidsfrist, i hvilken Grundetierne kunde faae Leilighed til at arrangere sig paa passende Maade. Hvor lang Tid der dertil behøves, kan jeg naturligvis ingen Mening have om, og jeg maa derfor henstille til den erede Minister, hvorvidt han finder, at min Bemærkning er grundet, og i saa Fald overlade til ham at stille Endringsforslag til anden Behandling.

Justitsministeren: I Anledning af, hvad den erede sidste Taler fremførte, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke vilde ansee en saadan Forandring som den af ham foreslaaede for hensigtsmæssig, og i ethvert Tilfælde ikke for nødvendig. Der staaer ikke i Motiverne, som den erede sidste Taler syntes at mene, at enhver Forsikring andetsteds er utilstødelig, fordi det vil være en Dobbeltforsikring; der staaer i Motiverne, at man ikke andetsteds kan forsikre den fulde Brandskade, uden derved at gjøre sig skyldig i partiel Dobbeltforsikring. Det ligger i Forholdets Natur og Indholdet af den bestaaende Anordning, som kun gaar ud paa at sikre de Skadelidende i det Høieste Halvdelen af Bygningernes Tættionssum, at det maa være lovligt og tilstedeligt at forsikre det Resterende af Bygningernes Værdi andetsteds. Jeg mener altsaa, at man allerede nu har den samme Udgang til andetsteds at forsikre det, som ikke kan gaae ind under den gjensidige Forsikring. Den nu bestaaende Anordning er jo hidtil aldrig kommen til Anvendelse; de i den befalede Omværdinger af Eiendommene have i en Række af Aar, saavidt jeg erindrer 20—30 Aar, ikke fundet Sted, saa jeg troer, det Heldigste vilde være, om man berøvlige sig ved den Tanke, at der heller ikke vil blive Spørgsmaal om at bringe Anordningen til Anvendelse i den korte Tid, der vil gaae hen, inden Indvaanerne, efterat Anordningen er hævet, kunne faae den fulde Brandskade forsikret andetsteds.

W. Petersen: Naar Ministeren ikke troer, at en saadan Forskrift er nødvendig, skal jeg heller ikke insistere paa dens Indsættelse i Lovudkastet, men jeg maa dog gjøre